

[Røtzler Møller.]

tiltræde; vi siger derfor ja til det pågældende ændringsforslag.

Hvad det andet ændringsforslag angår, synes vi, det er et mærkeligt forslag, fremskridtspartiet her kommer med. Godt nok er det finansministeren, der her udpeger personer til et nævn, men det er da efter høring hos de parter, som skal indordne sig under nævnets afgørelser, og ingen minister kunne vel drømme om at udpege personer, som parterne ikke kunne tilslutte sig. Derfor synes vi, man skal lade være med at stemme for det ændringsforslag; vi stemmer imod.

Endelig er der det sidste ændringsforslag. Der kan vi sige, at venstre i princippet kan tilslutte sig tanken om, at ansatte på kollektiv overenskomst på det private arbejdsmarked får tilsvarende mulighed for taktregulering som inden for det offentlige område, såfremt områderne er sammenlignelige, men vi finder dette forslag mere forpligtende end ministerens bemærkninger til § 2, hvilket vel også er forslagsstillers hensigt.

Venstre finder det usikkert, hvorledes den foreslåede taktregulering vil komme til at fungere for kollektive overenskomster med et stift lønsystem på det private område, for hvad er egentlig et stift lønsystem på det private område? Venstre forudser et betydeligt antal taktreguleringsordninger med mulighed for forskellig udvikling efter de valgte sammenligningsgrundlag med afsmitende virkning tilbage på det offentlige lønområde, og på denne baggrund vil vi fra venstres side undlade at stemme ved afstemningen om dette ændringsforslag.

Glistrup (FP):

Den udvalgsbehandling, der er foregået mellem anden og tredje behandling af disse lovforslag, har på ny afsløret og bekræftet, hvad vi har erfaret gang på gang i de sidste dage, nemlig at vi her er i gang med at lovgive om områder, som folketingslet slet ikke har sat sig fornødent ind i. I aftes var det akkordsystemerne, som var under lup, og det viste sig, at det havde man ikke noget særligt indblik i, og man forsøgte at strikke noget sammen, og i aften har det været taktreguleringerne på det private arbejdsmarked, hvor man altså bare simpelt hen har affærdiget det, fordi man skal se at blive færdig. Skulle man ikke det, ja, så kunne vi

glimrende med det stof, vi har foran os, have fortsat med 1001 nats eventyr og have fundet et nyt emne for hver nat, hvor det har vist sig inden for det lovområde, vi her beskæftiger os med, at der simpelt hen ikke er fornøden saglig gennemarbejdning fra folketingets side.

Det er simpelt hen det grundlag, vi skal stemme på, og det første af de 3 ændringsforslag, der er kommet, gør en i forvejen uklar bestemmelse om indgriben i næste overenskomstperiode endnu mere uklar, så det vil vi da stemme imod. Det sidste er også en forringelse, idet man har introduceret endnu nogle usikkerhedsmomenter, så man ikke kan finde frem til, hvad det i grunden drejer sig om, ved at indsætte disse uklare „såfremt'er“ som indskud, hvor man altså har fået hævet uklarheden op til anden eller tredje potens i, hvad der ligger i lovforslaget. Det er simpelt hen ikke noget, man kan være bekendt at dænge ud over befolkningen, det, som man teknisk har fået flikket sammen under disse arbejdsforhold.

Med hensyn til det mellemliggende forhold må jeg indrømme, at dér har jeg ikke kunnet forstå de to foregående ordføreres bemærkninger. Det, der er tale om, er om en ganske enkel anvendelse af normale retlige hæderlighedsprincipper, nemlig at man simpelt hen ikke normalt kan have folk til at fungere som dommere i deres egen sag, og man kan da selvfølgelig slet ikke som voldgiftsmænd ror den ene part udpege nogen, der har interessesammenfald med den anden parts synspunkter. Det gælder selvfølgelig ganske specielt, når vi har at gøre med et så særligt system som dette taktreguleringsystem, hvor der er tale om, at lovgivningen totalt har opgivet nogen som helst anvisning af kriterier. I den § 5, som finansministeren var så glad for ved anden behandling — det er han forhåbentlig ikke mere — står der bare, at man kan foretage taktregulering uden angivelse af nogen som helst kriterier. Med andre ord, afgørelserne kan kun træffes ved at blive halet ned fra den blå luft, og så kan man selvfølgelig ikke hverken i de pågældendes egen interesse eller i samfundets interesse tillade sig at have nogen, som på nogen måde kan være udsat for mistanke om, at de ikke er fuldstændig uvildige. Det er jo ikke således, at de skal løse en bestemt saglig opgave, men netop at